

ΠΕΡ:ΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είμαι ταπεινός και άφροσύμενος δούλος της Μεγαλειότητος Σας και ονομάζομαι λοχαγός Ρολλάνδος Φερουλιάν.

— Η Αικατερίνη θυμήθηκε ότι είχε διαβάσει πρό όλίγου τό όνομα αυτό, γραμμένο ιδιοχειρώς από τη Μαρία Στούαρτ, στον κατάλογο της ακολουθίας της.

— Είστε, ύποψίτου, στην ύπηρεσία της Μαρίας Στούαρτ και άνίκετε στον κ. Μονμορανού.

— Όσο μπορεί ν' άνήκη, Μεγαλειότητι, ένας ειπατριδής σ' ένα άλλο ειπατριδην, ό όποιος δεν εινε βασιλεύς του.

— Και θ' αποτελέσετε βέβαια μέρος της φρονιάς που θα συνοδεύσει ός τη θάλασσα τη χήρα του πολυκλαύστου βασιλέως και υιού μου.....

— Θα έχω την τιμή, Μεγαλειότητι, απάντησε ό λοχαγός, να διοικώ έχώ την φρουρά αυτή.

— Έχει καλώς, κύριε.... Πηγαινέτε και ελάτε να με δίητε όταν επιστρέψετε από τό Καλάι....

Και λέγοντας αυτά ή βασίλισσα, ξαναγύρισε στα διαμερίσματά της μαζί με τόν μικρό βασιλιά και τούς ποιγκητας της Γαλλίας, αφήνοντας τό Ρολλάνδο στη στοά σαν απολιθωμένο.....

— Κέρματα του Σατανά! σχετίηκε μόλις έμεινε μόνος. Άρχισα, φαινεται, να γίνωμαι πολύ σπουδαίο πρόσωπο. Δυό βασιλίσσες, ένας βασιλεύς, δυό μικροί ποιγκητες και μία μικρή ποιγκητισσα, ή όποια, μά την πίστι μου! εινε ή πιο χαριτωμένη ποιγκητισσα του κόσμου, φέρωντα οικειότητα προς έμένα....

— Έπρεπε όστόσο να τό ύποπτευθώ ότι ό μικρός εκείνος με τό βελουδένιο σκούφο και τό μελαγχό μανουδάκι ήταν ό Μεγαλειότητα Βασιλεύς μας!.... Κ' έχω πού τόν χαιδέψα και τόν ειλτα: «Μικρό μου φίλε!...»

Μά τόν όμπαλό του Βρεζεβούλ, εινε πολύ κακή συνήθεια να χαϊδεύη τά μικρά παιδιά.... Και ή βασίλισσα πού μου ειλτε με τόν πιο χαριτωμένο τρόπο να 'ρθώ να την ιδώ, άια γνίσιω από τό Καλάι....

Άσφαλώς θα θέλων να με κάνουν κανένα μεγάλο πολιτικό άνδρα.... Πούος Ξέρει, μπορει να γίνω μά μέρα Υπουργός, και μάάλιστα Υπουργός τών Οικονομικών.... Τι τά θέλεις!... Έγώ έσήχασα σήμερα άπάνω στους ώμους μου τό μέλλον και τας τύχας της Γαλλίας.

Και ό Ρολλάνδος κατέφερε μά γροθιά στη μέση του καπέλλου του.....

— Μολταταίν, εξακολούθησε σε λίγο, άν και βρισκομαι έξια στο δρόμο της δόξης και τών άξιωμάτων, επί του παρόντος έχασα τό δρόμο μου μέσα σ' αυτό τό λαθιγ'νθο πού λέγεται άνάκτορο του Λούβρου... Φαινεται πως τό έχτισε κι' αυτό ό Δαίδαλος.... Μά να, διαδόλε, μου φαίνεται πως βλέπω εκεί κάτω τόν..... μίτον μου....

Πράγματι ό Φερουλιάν είχε δη να παρουσιάζετα από μία πόρτα, στην άλλη άκρη της στοάς, έναν άνθρωπο πού τού φάνηκε γνωστός του. Χωρίς να διατίσει καθόλου, βάδιε κατ' εθείητα προς αυτόν....

Ήταν ένας άντρας νέος άκοιμη, άναστήματος ύψηλού με άφθονα γένια πού έφταναν σχεδόν ως τη μέση του. Φορούσε ένα μακρό μαυρό μανδύα πού τόν είχε σφιγμένο στη μέση του με μία κόκκινη ζώνη....

— Κερανή του Θεού! φώναξε ό λοχαγός χτυπώντας οικειώτατα τόν άγνωστο στον όμο. Τι διάβολο θέλετε στο Λούβρο, κύριε Φαρινάκι!.....

— Φαρινάκι! ξανάτε ό άγνωστος με κακή Ίταλική προφορά.... Άπατάστε, κύριε.... Είμαι ό Κόσμος Ρουγιέρος, άστρολόγος της Βασιλίσσης.

Ό Φερουλιάν έκανε ξαφνιασμένος πίσω ένα βήμα. Η άτασία φήμη του άστρολόγου δικαιολογούσε την κίνηση του αυτή. Άλλά σχεδόν άμέσως ό φίλος μας, έπιασε τό συνομιλήτη του από τό μπρατσό και, αφού τόν εκύτταξε καλά, τού ειλτε:

— Όχι, όχι, δε γελιέμαι! φώναξε ό λοχαγός. Στο Μιλάνο όνομαζόσαστε Φαρινάκι, έδώ πέρα άλλαζατε όνομα και λέγεσθε Ρουγιέρος. Θυμάστε την συνάντησή μας στο Μιλάνο; Μού προείπατε ότι θα πέθαινα άνάμεσα άπ' τη γη κι' άπ' τόν ούρανό με σχοιρί στο

λαιμό! Έγώ πάλι σας προείπα ότι εκρόκειτο να σάς.... τις βρέξω! Και πραγματικά έσείς έχειροτηνήκατε, ενώ έχω δεν εκρομάστικα.

Άλλ' άς άφήσουμε τώρα τα περασμένα. Μάθετε ότι δεν είμαι μνησικακος και άν δεχθήτε να μου προσφέρετε μια μικρή ύπηρεσία, σάς δίνω τό λόγο μου πως δε θα καταγγείλω στην αντίβασιλίσσα, ή όποια με τιμά έξαιρετικά με την έμπιστοσύνη της, ότι εκλέψατε φανερά διακόσια Ίσπανικά δουβλόνια, ήτοι τέσσαρες χιλιάδες διακόσιες Γαλλικές λίδρες, έκπουν του δυστυχισμένου του καρδινάλιου....

— Σιωπή! φώναξε δυνατά ό άστρολόγος.

— Ά! ά! με γνωρίζεις λοιπόν τώρα;

— Σας γνωρίζω, άλλα πιστέψτε με, λοχαγι, δε βρισκόμαστε πειά στο Μιλάνο, ειλαστε στο Λούβρο κι' εινε προτιμώτερο να μ' έχετε φίλο παρά έχθρό.

— Ναι, ξέρω ότι υπό τό όνομα Κόσμος Ρουγιέρος έγινε ένας....

— Τον σπουον όλοι φοβούνται και πολλοί φθονούν. Κι' έσείς, αρχων Ρολλάνδε;

— Δεν έχω κανένα παράνομο άπ' την τύχη μου. Δοξασμένος άς εινε ό Θεός!

— Πώς βρεθήκατε στο Λούβρο;

— Έχω έρθει με ύπηρεσία, φίλε μου.

— Και ή ύπηρεσία σας;

— Εινε να δευτησιω μαζί με τό νεαρό βασιλιά και με τις δυό βασιλίσσες.

Ό άστρολόγος δεν μπόρεσε να συγκρατήση μα κίνηση ζηλοτύπου εκπλήξεως.

— Όποτε ειλτε ένας από τούς συνδαιτημόνας των; έτραύλισε.

— Μάλιστα. Και ή ύπηρεσία πού σου ζητώ εινε να με οδηγήσεις ως τό έστιατόριο.

Άκολουθήστε με.

Ό Ρουγιέρος κατέβασε τό φίλο μας άπ' την απόκρυφη σκάλα και τόν έπιασε μέσα στη στοά, πού είχε γεμίσει από ειπατριδές κι' από όθροβο.

— Ειχαριστώ, ειλτε ό Φερουλιάν στον οδηγό του. Σου δίνω την ύποσχεση πως θάμια άβανος σαν τό τιαό. Επισθυμάσα όμως πολύ να μάθω άν διατρέχω πάντα τόν κίνδυνο να κρεμαστώ. Σεις σαν άστρολόγος πούσαστε, μπορειτε να τό δίητε σπ' άστρα.

— Θα σου τό ειλτώ στις έγγρά στον πύργο του μεγάρου Άλδρότου. Εκεί θα με δίητε.

— Θάρθω. Και τώρα, χαιρέ....

Περνούσε τις νύχτες της διαβάζοντας την Άγία Γραφή.

Τό τραπέζι ήταν μεγαλοπρεπύτατο. Παρεκάθησαν σ' αυτό οι πύό όνομαστοι εύγενείς της Γαλλίας. Ήσαν εκεί ό Βασιλεύς, ή βασίλισσα, ή βασιλομήτωρ, οι ποιγκητες, οι Γκιζο, ό Κονδέ, ό Ταβάν, ό Βιράκ, ό Χάρλακ, ό ναύαρχος Κολιγνύ, ό Μονμορανού, ό γνωστός μας Κοντόσταυλος, ό όποιος σπάνια συμμετείχε σε τέτοια γεύματα και προτιμούσε την μοναξιά.

Ό λοχαγός τάχασε μέσα στην τόση μεγαλοπρέπεια. Όστόσο κάθισε στη πει του κι' άρχισε να τρώγη, ρχοντας γύρω του τό βλέμμα του, περιεργαζόμενος τους συνδαιτημόνας και φίλουςών.

— «Τι πλής, διαδόλε! εκσκέπτετο. Καλύτερα τρώει κανείς μόνος του, παρά μ' όλους αυτούς τούς άρχοντας. Νομίζω πως βαρυστομάχισσα κι' όλας έξ αιτίας των!...»

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων άρχισε πρώτη να συζητή, σε λίγο, με την Μαριάν Στούαρτ, μιλώντας της με κάποια κακια, με ειρωνία και μοχηρία, που φανωταν καθαρή κάτω από κάθε της φράση.

Η βασιλομήτωρ μύσισε την βασίλισσα. Η Μαρία Στούαρτ φανόταν βαθεία λυπημένη. Τά ματια της γύρω είχαν βαθείως μαυρώσει κύκλους. Περνούσε τις νύχτες της διαβάζοντας την Άγία Γραφή, ζητώντας έτσι να πράξη τους πόνο; της. Όσοσο άπαντούσε με προθυμία στις ερωτήσεις της Αικατερίνης.

Και οι άλλοι συνδαιτημόνες φλυαρούσαν τόσα μεταξύ τους.

Ό Κονδέ μίλεισε περι μαγειρικής και ό δούξ Δαμβίλ περι όνειροπολήσεων.

(Άκολουθεί)

